

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Urto/7/2017
Identifikačné číslo spisu:	9017200159
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9017200159.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 31. októbra 2017 v Bratislave, v konaní o uznanie a výkone cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky, v trestnej veci odsúdeného U. T., o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. júna 2017, sp. zn. 2Ntc/18/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného U. T. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 15. júna 2017, sp. zn. 2Ntc/18/2016, podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol tak, že uznal rozsudok bývalého Trestného súdu v Tolmezzo (okres Udine) č. 61/2011 - Reg. Gen. 814/2010 - R.G.N.R. 1986/2006 z 3. marca 2011, právoplatného 7. októbra 2011 s tým, že sa vykoná na území Slovenskej republiky v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky U. T., nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom D. XXXX/XX, W., uznaný za vinného z trestného činu napomáhania nepovolenému vstupu a trvalému pobytu podľa § 12 ods. 1 a ods. 3 bis písm. a/ legislatívneho nariadenia Talianskej republiky č. 286 z 25.7.1998 a v znení jeho neskorších zmien a doplnení, na tom skutkovom základe, že spoločným konaním s Y. W. a to presnejšie:

- dňa 27.11.2006 v okrese Tarvisio (provincia Udine), T. U. spoločným konaním s krajanom W. Y. vykonávali činy zamerané na sprostredkovanie neoprávneného vstupu 8 občanov nepochádzajúcich z EÚ (5 Pakistancov a 3 Indov) na územie Talianskej republiky. Presnejšie, W. a T. boli podrobení kontrole karabiniermi pri vstupe do Talianska, prichádzajúc z Rakúska, šoférovali dve vozidlá, na palube ktorých prevážali občanov nepochádzajúcich z EÚ (rozdelení po štyroch v každom aute). Vozidlá jazdili v krátkej vzdialenosti za sebou a dvaja vodiči áut boli medzi sebou v telefonickom spojení. Sudca uznal v odsudzujúcom rozsudku príťažujúcu okolnosť uľahčenia neoprávneného vstupu viac ako 5 osôb

a odsúdený podľa § 533 a § 535 Trestného poriadku Talianskej republiky na trest odňatia slobody v

trvaní 1 (jeden) rok a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd zaradil odsúdeného na výkon tohto trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený prostredníctvom právneho zástupcu (č. 1. 237 spisu), v ktorom namietal, že došlo k premlčaniu výkonu trestu odňatia slobody, a teda nesplneniu podmienky uvedenej v ustanovení § 516 ods. 1 písm. f/ Trestného poriadku, ktorá je nevyhnutná na to, aby cudzie rozhodnutie mohlo byť uznané na území Slovenskej republiky.

K podanému odvolaniu odsúdeného sa vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave podaním z 28.9.2017, v ktorom uviedla, že napadnuté rozhodnutie považuje za zákonné a dôvodné. Vo vzťahu k námietkam odsúdeného skonštatovala, že odsudzujúci rozsudok talianskeho súdu síce nadobudol právoplatnosť dňa 7.10.2011, avšak súd následne dňa 26.1.2016 vydal na odsúdeného európsky zatýkací rozkaz za účelom výkonu uloženého trestu odňatia slobody. Poukázala na to, že z odpisu registra trestov odsúdeného vyplýva, že tento spáchal v premlčacej dobe viaceré úmyselné trestné činy a to Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 6.2.2012, právoplatným dňa 6.2.2012, sp. zn. OT/31/2012, bol U. T. odsúdený pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok a 6 mesiacov. Ďalej Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 18.4.2013, právoplatným 18.4.2013, sp. zn. OT 177/2013 bol U. T. opätovne odsúdený pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením do ÚVTOS so stredným stupňom strázenia. Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 15.3.2017, právoplatným 1.4.2017, sp. zn. 2T 21/17, bol U. T. odsúdený pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so skúšobnou dobou v trvaní 4 roky. Prokurátorka zastáva názor, že odvolanie odsúdeného je účelové, ktoré má za cieľ oddialiť výkon uloženého trestu. Zároveň poukázala na skutočnosť, že odsúdený v priebehu konania o európskom zatýkacom rozkaze sám požiadal o možnosť vykonať uložený trest na území Slovenskej republiky. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam navrhla odvolanie odsúdeného zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania odsúdeného postupom podľa ustanovenia § 317 ods. 1, veta prvá Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Krajský súd v Bratislave postupoval v súlade s § 4 ods. 1 písm. a/, ods. 2, ods. 3 písm. m/ zákona č. 549/2011 Z. z., čl. 6 bodu 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008“), pri uznaní rozsudku bývalého Trestného súdu v Tolmezzo (okres Udine) č. 61/2011 - Reg. Gen. 814/2010 - R.G.N.R. 1986/2006 z 3. marca 2011, právoplatného 7. októbra 2011, na území Slovenskej republiky v časti trestu odňatia slobody uloženého U. T., a pretože dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 zákona rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že U. T. bol právoplatne odsúdený pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia podľa Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením jednej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. (trestný čin uľahčenie neoprávneného prekročenia štátnej hranice a neoprávneného pobytu) - § 4 ods. 3 písm. m/ cit. zákona a že menovaný je štátnym

občanom Slovenskej republiky, na ktorej území má zároveň aj trvalý pobyt (§ 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z. s prihliadnutím na § 3 písm. g/ tohto zákona).

Najvyšší súd mal zo zápisnice o výsluchu vyžiadanej osoby z 12.12.2016 (č.l. 64) za preukázané, že odsúdený bol oboznámený s obsahom európskeho zatýkacieho rozkazu, sp. zn. 112/2011 SIEP, vydaného justičným orgánom štátu pôvodu zastúpeného štátnym prokurátorom v Udine z 21.1.2016, na výkon trestu odňatia slobody uloženého odsúdenému pre trestný čin napomáhania nepovolenému vstupu a trvalému pobytu v trvaní 1 rok a 8 mesiacov, ktorého sa dopustil na skutkovom základe uvedenom v európskom zatýkacom rozkaze. Po zákonomnom poučení odsúdený uviedol, že trest prijíma a zároveň vyjadril nesúhlas s výkonom uloženého trestu odňatia slobody v Talianskej republike a zároveň prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal o uznanie a výkon predmetného rozhodnutia v SR (č.l. 65-66 spisu).

Keďže v posudzovanej veci nebola zistená existencia žiadneho zákonného dôvodu na odmietnutie uznania a výkonu talianskeho rozsudku v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., nebolo možné postupovať inak, ako tento uznať a rozhodnúť zároveň o jeho vykonaní na území Slovenskej republiky. Vo vzťahu k trestu odňatia slobody, ktorý bol bez zmeny prevzatý z uznaného rozsudku, je potrebné uviesť, že tento zodpovedá ustanoveniu § 17 zákona č. 549/2011 Z. z., pretože je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nezhoršil postavenie odsúdeného a zodpovedá pôvodne uloženej trestnej sankcii a nebolo potrebné ju primerane upraviť (§ 17 ods. 2, ods. 3 cit. zákona).

Zákonný a správny je aj výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože odsúdený nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.).

V ostatných častiach najvyšší súd odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v predmetnom prípade sa súhlas odsúdeného na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky nevyžaduje (viď čl. 6 bod 2 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v EÚ v platnom znení; a tiež § 6 ods. 3 písm. a/, b/ zákona č. 549/2011 Z. z.).

Vo vzťahu k námietkam odsúdeného najvyšší súd uvádza, že je nepochybné, že justičný orgán štátu pôvodu (Štátna prokuratúra v Udine) vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu č. 112/2011 SIEP z 21.1.2016 urobil opatrenie smerujúce k výkonu trestu odsúdeného U. T..

Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. uložený trest nemožno vykonať po uplynutí premľacej doby, ktorá je päť rokov pri odsúdení na iný trest.

Podľa § 90 ods. 4 Tr. zák. premľanie výkonu trestu sa prerušuje, ak súd urobil opatrenie smerujúce k výkonu trestu, o ktorého premľanie ide alebo ak odsúdený spáchal v premľacej dobe úmyselný trestný čin.

Možno preto konštatovať, že trest uložený odsúdenému nie je premľaný, pretože premľanie jeho výkonu je skôr uvedeným opatrením štátu pôvodu smerujúcim k výkonu trestu odsúdeného prerušené. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. júna 2009, sp. zn. 6 Urto 1/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2010 pod č. 2, v zmysle ktorého

„Opatreniami smerujúcimi k výkonu trestu, o premľanie ktorého ide podľa § 68 ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a podľa § 90 ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 sú všetky úkony súdu, ktorých cieľom je zabezpečiť, aby odsúdený trest vykonal

(príkaz na zadržanie, príkaz na dodanie do výkonu trestu, nariadenie výkonu trestu a pod.). Takými úkonmi sú nielen opatrenia vydané na základe rozhodnutí súdu týkajúcich sa vykonania uloženého trestu odňatia slobody, pokiaľ boli vydané súdom v Slovenskej republike, ale tiež opatrenia vydané súdom cudzieho štátu, pokiaľ ide o posudzovanie, či došlo alebo nedošlo k premlčaniu výkonu trestu, ktorý má byť na území Slovenskej republiky uznaný na účely výkonu trestu odňatia slobody.“

Reagujúc na námietky odsúdeného je nevyhnutné dodať, že tieto sú - ako je zrejmé už s ohľadom na skôr uvedené - v danom konaní irelevantné.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.